

Court 2

Tracy Wolff bij Boekerij:

Crave 1

Crave 2

Crush 1

Crush 2

Covet 1

Covet 2

Court 1

Court 2

Tracy Wolff

Court 2

Deel 4 van de *Eeuwige liefde*-serie

Vertaald door Valérie Janssen



ISBN 978-90-492-0980-3

ISBN 978-90-492-0979-7 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Court*

Vertaling: Valérie Janssen

Omslagontwerp: Bree Archer, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Getty Images, Evanto Elements

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2022 by Tracy Deebs-Elkenaney.

First published in the United States under the title COURT: Crave series #4. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

De ene cliffhanger is de andere niet

Twee dagen later hebben we de ring nog steeds niet te pakken. We zitten bij elkaar op de kliffen met uitzicht op zee en bespreken hoe we dat ding in vredesnaam in handen kunnen krijgen, maar ik let niet echt op.

Ik kan mijn ogen niet van mijn levensgezel afhouden, die met één opgetrokken knie een stukje buiten de kring met onze vrienden zit en loom cirkels tekent in het gras. Zijn gebruikelijke kuif is verdwenen en zijn bruine haar valt in losse golven over zijn voorhoofd. Zijn kaak ziet donker van de stoppels en zijn kleren lijken iets losser om zijn brede schouders te hangen.

Hij weigert zich met mij te voeden, hoe vaak ik het hem ook vraag.

Ik zou graag willen geloven dat hij zich niet voedt vanwege een of andere galante gedachte dat ik al mijn kracht nodig heb voor de training. Maar ik weet heus wel dat het daar niet om gaat.

De reden is dat we nóg twee dagen in dit ellendige Hof hebben doorgebracht.

Dat mijn levensgezel elke avond bij het geluid van de alarmbel naar de borstwering sjokte alsof hij naar de galg werd geleid. En dat hij, zonder dat iemand het hem vroeg, zijn hand opstak, zijn geest verbond met vijfduizend waterspuwers die helse pijnen leden en hen doodde.

Elke avond reageerde hij er heftiger op en gisteravond moesten

Jaxon en Flint hem allebei vasthouden terwijl hij meer dan een uur krijsend om zich heen sloeg en schopte voordat hij eindelijk het bewustzijn verloor.

We hebben Hudson allemaal gesmeekt om het niet meer te doen. Lieve hel, het leek er zelfs even op dat Chastain het niet langer kon aanzien toen Hudson op de grond viel met wangen die nat waren van de onstuitbare tranen en een jammerlijke kreet slaakte alsof zijn ziel in tweeën werd gespleten.

Daarom weet ik waarom hij niet van me heeft gedronken. Hij kan het niet opbrengen om iets te voelen, zelfs geen blijdschap.

Ik ben doodsbang dat ik hem na nóg een nacht, nóg een offer voor-goed kwijtraak aan het duister.

En dat zal ik niet toestaan.

Daarom heb ik vandaag een spoedvergadering belegd. En ik ga hier pas weg wanneer we een plan hebben bedacht om de steen te stelen. Vandaag nog.

‘We zouden zijn hand kunnen afhakken,’ oppert Hudson.

Als ik de kring rondkijk zie ik dat de anderen niet goed weten of hij het serieus meent.

‘Onmogelijk,’ zegt Isadora, die in kleermakerszit op een groot rotsblok zit, met haar rug naar de zee. ‘Daarvoor zal hij zijn waakzaamheid nooit voldoende laten varen.’

‘Ik heb vandaag geprobeerd om zijn hand “per ongeluk” in de fik te steken tijdens de lunch, omdat hij dan de ring zou moeten afdoen om de wonden schoon te maken,’ vertelt Flint zuchtend. ‘Maar hij veranderde gewoon in steen en liet me voor straf tien extra rondjes rennen voor mijn “onoplettendheid”.’ Om het laatste woord tekent hij aanhalingstekens in de lucht.

‘Die man heeft het karakter van een verwilderd zwijn,’ mompelt Eden.

‘Mijn vader zal jullie als een verwilderd zwijn uitbenen als jullie die steen niet te pakken krijgen,’ merkt Isadora nonchalant op.

Alsof het heel normaal is om zulke achteloze opmerkingen te maken over anderen. Serieus, die meid is levensgevaarlijk, en niet alleen

omdat ze steeds probeert om mijn levensgezel te doden. Hoewel ook dat aardig op mijn zenuwen begint te werken.

‘Chastain valt wel mee,’ verdedigt Macy hem. ‘Hij is gewoon een leider in een vreselijke rotsituatie.’

‘Wij hebben ook aan de leiding gestaan in vreselijke rotsituaties,’ werp ik tegen. Hoe gek ik ook op mijn nicht ben, soms wordt haar knalroze bril me echt iets te veel. Maar ja, zij is ook niet degene die elk uur van elke training door hem wordt mishandeld. ‘En wij gedragen ons ook niet als enorme eikels.’

‘Klopt, maar ónze rotsituaties duren hooguit een paar dagen,’ zegt ze kalm. ‘Op een of andere manier weten we er altijd een eind aan te maken. Die van hem duurt al duizend jaar.’

Daar zegt ze wat. Ik zou ook stikchagrijnig zijn als ik duizend jaar lang bevroren zat in de tijd. Ik wil graag geloven dat ik dat niet zou afreageren op een meisje dat probeert me te helpen en dat toevallig ook nog eens mijn koningin is, maar wat voor de een werkt, werkt voor de ander niet, zoals mijn vader altijd zei.

‘Luister,’ zegt Isadora. Zo bevlogen als nu heb ik haar niet meer gehoord sinds ze die dag in de crypte onze gevangenneming beval. ‘Het kan me niet schelen hoe we de ring in handen krijgen, maar de tijd begint te dringen en ik ga absoluut niet terug zonder dat ding.’

‘Ik had hem gewoon moeten pikken toen hij in steen veranderde,’ zegt Flint. ‘Maar de brand trok best veel aandacht en er stonden erg veel mensen te kijken, dus –’

‘Dat slaat nergens op,’ onderbreekt Jaxon hem. ‘Als hij in steen verandert, doet de ring dat ook. Dat zie ik bij Grace ook de hele tijd.’

‘Tja, misschien is Grace wel een uitzondering, of anders Chastain. Ik heb het met eigen ogen gezien: de ring veranderde niet in steen. Hij bleef gewoon zitten. Daarom bedacht ik dat ik hem misschien kon stelen. Omdat hij ontzettend afstak tegen de stenen hand.’

‘Dat komt vast door de samenstelling,’ merk ik op. ‘Waterspuwers zijn immuun voor bijna alle vormen van magie, behalve eeuwenoude. Misschien is de godensteen wel immuun voor álle magie, zelfs de gave om van gedaante te wisselen.’

‘Nou, laten we dat dan nog een keer proberen,’ stelt Jaxon voor. ‘Als Flint hem met zijn vuur belaagt en jullie voor extra afleiding zorgen, kan Hudson of ik naar hem toe vervagen en de ring stelen. We kunnen binnen een seconde terug zijn. Zo snel kan Chastain niet van gedaante wisselen.’

‘Goed plan,’ zegt Flint met een uitgestreken gezicht. ‘Alleen weet ik vrij zeker dat Chastain me voorlopig niet binnen een straal van honderd meter bij hem in de buurt laat komen. Hij weet dat er iets gaande is.’

De anderen opperen nog andere ideeën, maar in mijn hoofd ontkiemt het zaadje van een eigen plan. Een plan dat zo slecht is dat het misschien wel werkt.

‘Chastain is niet de enige die zichzelf in steen kan veranderen,’ merk ik op.

Iedereen zwijgt abrupt, zelfs Isadora.

Hudson kijkt me aan en het verbaast me totaal niet dat hij meteen raadt waar ik naartoe wil. ‘Denk je dat je dat kunt?’

Ik bijt op mijn lip. ‘Ik zal heel dicht bij hem moeten komen en ik kan maar één manier bedenken waarop dat lukt...’

Hij staart me even aan. Dan kruipen zijn wenkbrauwen naar boven als het tot hem doordringt wat ik niet hardop wil zeggen waar Isadora bij is. Het is al erg genoeg dat ze erop staat om aanwezig te zijn bij elk gesprek dat betrekking heeft op het stelen van de godenstein. Ze hoeft echt niet te denken dat ik mijn plannen zo gemakkelijk prijsgeef.

Ik sla Hudson gade, die in de verte staart en met zijn scherpe geest alle invalshoeken doorneemt. Hij laat alle voordelen én gebreken van mijn plan een voor een de revue passeren, precies wat ik nodig heb. ‘En als je daarmee een zekere god van tijd kwaad maakt?’

Ik slik iets weg. ‘Mijn soortgenoten zullen alles overleven wat hij hun aandoet,’ antwoord ik raadselachtig om niet te veel te verraden in het bijzijn van Isadora. ‘Volgens mij heeft hij een zwak voor de Bloedvanger, dus waarschijnlijk ook voor mij. Dat hoop ik tenminste.’

Als onze blikken elkaar weer kruisen, zegt hij: ‘Grace Foster, je bent hartstikke stoer.’

Er stijgt een wirwar van stemmen op. Iedereen wil weten wat ik ga doen, maar Hudson en ik geven geen van beiden antwoord. Hudson niet omdat hij vindt dat die eer mij toekomt; ik ken hem. Maar ik wil niet met de eer gaan strijken, want ik ben bereid om het leven van alle bestaande waterspuwers op te offeren.

Ik hoop maar dat het leger me op een dag zal vergeven.

1

Te jong voor de Afdaling

Terwijl de anderen relaxen, besluiten Hudson en ik om naar onze kamer terug te gaan en onze spullen in te pakken. Ik heb me nonchalant laten ontvallen dat ik een dutje wil doen en uiteraard wil Hudson zeker weten dat ik dat ook doe. We hebben nog ongeveer twee uur voor de middagtraining en ik wil die tijd gebruiken om tot mijn levensgezel door te dringen, want er zit iets niet goed.

Hij slentert door de kamer, pakt een extra t-shirt en propt het in zijn rugzak. Intussen zoek ik een manier om hem aan het praten te krijgen.

Zijn jachtige manier van bewegen, zijn verstrakte kaak en het feit dat hij oogcontact vermijdt zeggen me dat hij bij me in de buurt wil zijn en toch ook weer niet. Er is een inwendige strijd bij hem gaande, en ik ben bang dat ik weet waar die over gaat.

Hudson is mijn levensgezel. Hij moet dicht bij me zijn en wil ook dicht bij me zijn, zoals ik hem altijd bij me wil hebben. Maar tegelijkertijd beseft hij dat hij zich niet voor me kan verschuilen en hij ziet er als een berg tegen op dat ik hem zal dwingen zich voor me open te stellen. Hij is bang dat ik door zijn muren heen zal banjeren voordat de specie die hij zo zorgvuldig heeft aangebracht hard is geworden en hij vanavond weer kwetsbaar zal zijn voor het skelettenleger.

Dat doe ik dus niet.

Er zijn tenslotte verschillende manieren om aan de andere kant van

een muur te komen. Zelfs een die zo hoog en sterk is als de muur die Hudson op dit moment heeft opgetrokken.

Ik buk me om een van mijn hemdjes op te rapen. 'Denk je dat Izzy echt duizend jaar oud is?' vraag ik zonder naar hem te kijken.

Hudson verstijft.

Als ik vanuit mijn ooghoeken naar hem gluur, staat hij volkomen roerloos in de kamer, zijn hand half opgeheven om een paar sokken te pakken die hangen te drogen.

Mooi. Mijn vraag heeft hem overvallen.

Na een paar tellen grijpt hij de sokken alsnog, maar ik weet nu dat ik op de juiste weg ben.

'Ze heeft geen enkele reden om te liegen,' antwoordt hij na een korte stilte.

'Worden vampiers dan echt zo langzaam ouder?' Ik laat me op de rand van het bed zakken en doe alsof ik geconcentreerd mijn shirt opvouw. 'Zie jij er over duizend jaar ook nog zo jong uit?' Het is iets waar ik niet eerder over heb nagedacht, maar het was tot nu toe ook niet nodig. Maar nu bedenk ik dat hij er misschien wel eeuwig als een negentienjarige zal uitzien. 'O, mijn god. Straks ben ik over honderd jaar een gerimpeld besje en zie jij er nog steeds lekker genoeg uit om op te eten!' Ik kreun en mijn schrik is niet eens gespeeld. Het is een afschuwelijk, gruwelijk vooruitzicht.

Hudson kijkt me aan alsof hij wil zeggen: serieus? 'Ten eerste: als jij ooit rimpels krijgt zal ik die net zo mooi vinden als je krullen.' Hij schudt zijn hoofd en komt naast me zitten. 'Ten tweede: geboren vampiers zijn net zo vatbaar voor de tekens van ouderdom als alle andere soorten, alleen verloopt het proces veel trager.'

Het is een uitstekend antwoord en ik hoor eigenlijk een beetje te zwijmelen. Maar daarvoor word ik net iets te veel afgeleid door de warmte van zijn bovenbeen. Hij zit heel dicht bij me, maar we raken elkaar niet aan. Nog een teken dat hij vreest dat ik zal proberen door zijn verdediging heen te breken. Ik wil hem dolgraag aanraken, maar dit is een spel van de lange adem. In plaats van toe te geven aan mijn vingers die jeuken om hem aan te raken, schuif ik

op mijn billen naar achteren tot ik mijn hoofd op het kussen kan leggen.

‘Hoe kan het dan dat ze duizend jaar is, maar er nog steeds uitziet als een meisje van zestien?’ vraag ik.

Hudson wrijft over zijn stoppelbaardje. ‘Als ik moest gokken zou ik zeggen dat die klojo van een vader van ons haar het grootste deel van haar leven in een crypte heeft opgesloten.’

Ik hap naar adem, ontzet bij het idee dat een jong kind in een crypte heeft vastgezeten voor wat ongetwijfeld als een eeuwigheid moet hebben aangevoeld. Zelfs als dat kind Isadora was. ‘Maar... maar zei je niet dat het elixer na verloop van tijd niet meer werkt?’

Hij kruipt over het bed tot hij naast me ligt. Ik begin al te denken dat ik vooruitgang boek, maar hij slaat zijn armen over elkaar en zorgt er ook nu voor dat er minstens dertig centimeter afstand tussen ons is.

‘Er bestaan verhalen over vampiers die honderden jaren in slaap worden gehouden.’ Hij klinkt bedachtzaam en heeft een afwezige blik in zijn ogen. ‘Het is inderdaad waar dat de werking van het elixer afneemt als je het te vaak gebruikt, maar als hij haar helemaal niet wakker heeft gemaakt is het volgens mij in theorie mogelijk dat ze al die tijd in stasis is gebleven. In stasis verouderen we niet.’

Dat klinkt nog steeds verschrikkelijk, maar dat is natuurlijk ook de bedoeling ervan. Mijn arme levensgezel is zo’n beetje zijn hele leven lang gemarteld. ‘Hoe heet die procedure ook alweer?’ Ik wil hem met mijn vraag aansporen om verder te vertellen. ‘Afdalen?’

‘De Afdaling,’ verbetert hij me. ‘Wanneer we vijf worden bereiken we de Afdalingsleeftijd. Dat wordt groots gevierd. Ik kan me nog heel goed het gigantische feest herinneren dat mijn vader voor mij gaf. In die tijd kon ik me niet voorstellen dat er ooit ergens een groter feest was georganiseerd.’

Zijn ademhaling is nu kalm en gelijkmatig. Hoewel ik met honderdduizenden vragen zit, stel ik ze niet. Ik weet dat hier meer achter moet zitten en ik vermoed dat Hudson me het ook wil vertellen. Ik moet geduld hebben en hem de tijd geven om er zelf naartoe te werken.

‘Mijn vader liet de koks vijftig varkens slachten en wel duizend ver-

schillende taarten bakken. Het kasteel zat zo vol met mensen dat er niemand meer bij kon, en ze droegen allemaal hun fraaiste baljurken en pakken. Op een gegeven moment klom ik in de hoogste toren, puur en alleen om het aantal koetsen te tellen.' Hij grinnikt. 'Maar wat ik natuurlijk eigenlijk telde, was het aantal cadeaus dat ik die dag zou krijgen, want iedere gast bracht er een mee.'

Ik glimlach en stel me Hudson voor als klein kind, naïef en misschien zelfs gelukkig. 'Had je toen die kuif van je al?' vraag ik plagend.

Hij lacht snuivend. 'Echt niet. Ik weet dat het een enorme schok is, maar ik was in mijn jonge jaren ontzettend dwars.'

'Nou, wat een schok,' zeg ik instemmend.

Hij trekt even aan een pluk haar die op zijn voorhoofd ligt. Volgens mij heeft hij het zelf niet eens in de gaten. 'In die tijd was mijn haar altijd een beetje lang en warrig.'

'Serieus?' Ik draai me op mijn zij, leun met mijn hoofd op mijn hand en grijns naar hem. 'Als je een foto van jezelf voor me achterhoudt waarop je net een jonge Jason Momoa lijkt, vergeef ik je dat nooit.'

Hij rolt zich glimlachend naar me om. 'Is dit een versluierd verzoek om een kinky rollenspel? Dan moet ik je wel waarschuwen, want ik zou een vreselijk slechte Aquaman zijn.'

Met het beeld van zijn lange, gespierde lijf in de wetsuit van Aquaman in mijn hoofd kan ik dat onmogelijk beamen. 'Straks,' antwoord ik plagend. 'Dat komt straks wel. Wanneer werd je eigenlijk vijf? Ergens in de negentiende eeuw?'

Jaxon en hij hebben allebei verschillende keren aangegeven dat ze een paar honderd jaar oud zijn, maar voor mij zijn ze hooguit achttien of negentien. Tenminste, tot ik het in mijn hoofd begin uit te rekenen... 'O, mijn god. Ben ik nu je zeventiendste vriendin?'

'Eerder achttienste,' zegt hij onbewogen. Als ik een gil slaak rolt hij met zijn ogen. 'Serieus, mens. Dan zou ik elke tien dagen een nieuwe vriendin moeten hebben gehad. Wie heeft daar nou tijd voor?'

'O, ik weet vrij zeker dat je daar wel tijd voor zou maken,' antwoord ik geamuseerd.

Hij schudt zijn hoofd en aait met een vinger over mijn wang. Het gevoel van zijn huid tegen de mijne jaagt opgewonden huiveringen over mijn rug, deels omdat ik dol ben op zijn aanraking en deels omdat hij de zelfopgelegde afstand tussen ons uit eigen beweging overbrugt. 'Je vergeet trouwens dat ik een groot deel van mijn leven in stasis heb doorgebracht,' gaat hij verder. 'Maar ik moet eerlijk beken-
nen dat ik het verstrijken van al die tijd wel begin te merken.'

'Wat wil je daarmee zeggen?' vraag ik, want iets zegt me dat ik het moet weten.

Maar als hij zijn hand laat zakken, op zijn rug gaat liggen en naar het plafond staart, kan ik mezelf wel voor het hoofd slaan omdat ik hem te veel heb gepusht.

In de stilte wordt de lucht om ons heen kil en roerloos, totdat hij uiteindelijk antwoordt: 'Hoe hou je het verstrijken van de tijd bij? Jij herinnert je de dag dat er iets uitkwam, welke film populair was of wat er in de mode was.' Ik knik. 'Nou, dat geldt voor mij ook. Ik maakte dat soort dingen misschien maar één dag per maand mee, maar ik herinner me wel dat ik eens in een koets naar de markt reed. Ik herinner me de keer dat ik mijn eerste auto kreeg en mijn eerste computer. Ik herinner me allerlei uitvindingen en trends.'

Hij zegt het achteloos, alsof het niets voorstelt dat hij al dat soort dingen heeft meegemaakt. Of erger nog: alsof het niet erg was om elke maand wakker te worden en te beseffen dat iedereen gewoon was doorgegaan met hun leven, terwijl hij vastzat. Alsof het oké is dat hij als kind in een donkere kist werd gepropt tot het tijd was om hem wéér iets te laten zien wat hij had gemist.

Mijn hart breekt in honderden stukjes, en bij de gedachte aan het verdriet dat hij moet hebben gehad wordt de lucht uit mijn longen geperst. Ik wil hem omhelzen en hem dicht tegen me aan klemmen, hem beloven dat hem nooit meer iets akeligs zal overkomen.

Maar dat kan ik hem niet beloven, zeker nu niet. Bovendien zou hij het ook niet toestaan, want ik mag hem niet eens aanraken. Als ik te hard push, zal hij ophouden met vertellen.

Daarom verander ik van onderwerp. 'Ik weet nog steeds niet wat ik

aan Isadora heb. Of moet ik misschien toch maar Izzy zeggen? Ze lijkt het heerlijk te vinden als Chastain haar zo noemt.

‘O, dus dat is jou ook opgevallen?’ vraagt hij.

‘Het is nogal moeilijk te missen, want als hij haar aandacht schenkt paradeert ze trots als een pauw rond,’ antwoord ik, maar het is niet als kritiek bedoeld. Als ik door Cyrus was opgevoed, zou ik waarschijnlijk ook op zoek zijn naar een vaderfiguur. ‘Denk je dat Cyrus haar echt al die tijd in stasis heeft gehouden?’

Hudson rolt terug op zijn zij. ‘Nee.’ Hij denkt even na. ‘Ze zei dat hij haar regelmatig wakker maakte, maar ook...’

‘Ja?’ Ik hou mijn adem in. Er is iets wat Hudson me niet wil vertellen, maar ik ben bereid geduldig af te wachten tot hij zover is, al ga ik eraan onderdoor.

Na een minuut slaakt Hudson een diepe zucht. ‘Ze bezit twee gaven,’ zegt hij, alsof dat alles verklaart. ‘Twee heel sterke gaven. Ze is een zielslurper en ze kan alles wat ik verpulver opnieuw vormen.’

‘Wat hebben haar twee gaven te maken met het feit dat Cyrus haar steeds wakker maakte?’ vraag ik.

Het antwoord is een fluistering, zo zacht dat ik niet weet of ik het goed versta. ‘Dat is wat hij mij ook heeft aangedaan.’

2

Tombe des onheils

Ik kan me niet bewegen. Ik kan niet nadenken. Ik durf niet eens te zeggen of ik wel ademhaal. Na het gesprek in de crypte wist ik dat Cyrus Hudson veel vaker wakker heeft gemaakt dan Jaxon, maar ik wist niet dat de reden daarvoor was dat Hudson dan meer gaven zou krijgen. Het lijkt me nogal een klotestreek om je kind zoiets aan te doen, maar Cyrus is dan ook niet bepaald een liefhebbende ouder. Toch klopt er ergens iets niet...

‘Als het elixer na een tijdje niet meer werkt, waarom zou je dan meer gaven krijgen als je regelmatig wakker werd gemaakt?’ vraag ik.

‘Niet het hele elixer stopt met werken,’ antwoordt hij. ‘Alleen het slaapdrankje waarmee het is vermengd.’

Dat is waar ook. Het schiet me te binnen dat hij dat al eerder heeft gezegd, alleen wordt het me nu pas op een gruwelijke manier duidelijk. ‘En je gaven zijn afkomstig uit de andere helft van het elixer?’

‘Ja.’ Hij klinkt weer kortaf. Daar leid ik uit af dat zijn jeugd zelfs nog akeliger moet zijn geweest dan ik al dacht.

Ik wil hem dolgraag een knuffel geven, maar dan krijg ik nooit het hele verhaal te horen. Dat zou een lapmiddel zijn in plaats van een geneesmiddel, en dat is wel het laatste wat ik wil. Daarom slik ik mijn woede en verdriet in. ‘Als Izzy twee speciale gaven heeft, heeft ze meer van het elixer gekregen dan Jaxon. Op een gegeven moment was het slaapdrankje dus uitgewerkt, maar ze is duizend jaar oud...’ Ik pijnig

mijn hersens in een poging te bedenken wat dat precies betekent. ‘En ze is niet ouder geworden dan zestien, dus dat houdt in dat ze bijna al die tijd in stasis moet zijn geweest...’ Ik maak mijn zin niet af, want ik word overweldigd door een hevige ontzetting, omdat Izzy de afschuwelijke, gruwelijke, monsterlijke behandeling die Hudson heeft ondergaan zelfs nog langer heeft moeten doorstaan. Geen wonder dat ze zo *fucked-up* is.

Dat wil niet zeggen dat ik bereid ben om haar te vergeven voor het feit dat ze Liam heeft vermoord of de magie van andere studenten heeft gestolen. Bij lange na niet zelfs. Maar ik begin wel een beetje medelijden met haar te krijgen.

Ik zeg een tijdje niets en hij ook niet. In plaats daarvan liggen we rustig naar elkaars ademhaling te luisteren, terwijl we verwerken wat dit zou kunnen betekenen.

‘Denk je dat Izzy meer dan twee gaven zou kunnen hebben?’ vraag ik uiteindelijk. ‘Als een grotere hoeveelheid elixer tot meer gaven leidt en ze duizend jaar in de Afdaling is vastgehouden...’

‘Waarschijnlijk wel. Het verklaart in elk geval waarom ze zielen kan opzuigen,’ zegt hij.

‘Hoezo?’ vraag ik, want ik begrijp niet wat de lengte van een verblijf in stasis te maken heeft met de vaardigheid om zielen te stelen. Maar als Hudson moeizaam iets wegslikt, realiseer ik me dat wat het ook is, welk verband hij ook ziet, het iets is wat ik niet leuk zal vinden.

‘Ik werd daar hartstikke gek.’ Hij fluistert, alsof hij zich er vreselijk voor schaamt en mijn hart breekt weer.

‘Wie zou daar niet gek worden?’ fluister ik terug, bang om het breekbare moment te verpesten. ‘Wat schokkend is, is niet dat je daar bijna je verstand bent verloren, maar dat je er sterk, vriendelijk en intelligent uit bent gekomen, Hudson.’

Hij schudt zijn hoofd, alsof hij me niet wil of kan geloven. ‘Zo is het niet gegaan.’

‘Zo is het wel degelijk gegaan,’ werp ik tegen. Ik probeer uit alle macht om het beeld van Hudson, gevangen onder honderden kilo’s steen, uit mijn hoofd te verjagen, maar het lukt me niet.

Het beeld van mijn levensgezel die in het donker leed zal me tot mijn dood elke seconde van elke dag bijblijven.

Hij schokschoudert. 'Ik heb het zelf gedaan.'

'Wat heb je zelf gedaan?'

'Ik heb mezelf die tweede gave gegeven.' Hij schraapt zijn keel en ademt langzaam uit. 'Het was niet mijn bedoeling. Ik probeerde niet met opzet om machtiger te worden. Ik wilde alleen...' Zijn stem breekt. Hij schraapt nog een keer zijn keel, woelt met een hand door zijn haar en tuurt naar het plafond, zonder met zijn ogen te knippen. 'Ik wilde daar gewoon niet meer zijn. Ik wilde alles en overal zijn, behalve in die tombe, waar elk uur een eeuwigheid leek.' Hij lacht halfhartig. 'En toen heb ik het gedaan. Op een dag heb ik mezelf verpulverd. Het was vele malen beter om stof te zijn, om niets te zijn, dan om een dier in de kooi van mijn vader te zijn.'

Lieve god. Er wellen tranen op in mijn ogen, maar ik dring ze terug. Dit is geen moment voor tranen, ook al huil ik vanbinnen tot diep in mijn ziel. 'Dus je -'

'Ik verdween gewoon,' zegt hij. Hij knipt met zijn vingers en het boek op het nachtkastje vergaat onmiddellijk tot stof. 'Eerst een paar minuten, toen een paar uur en uiteindelijk een paar dagen lang. Ik hield gewoon op te bestaan. Het waren de vredigste momenten die ik ooit had gekend. Maar op een of andere manier hervormde ik me telkens weer. De eerste keer dat ik terugkwam heb ik urenlang gehuild.'

Ik klem mijn kaken op elkaar, bal mijn vuisten en knijp mijn lippen op elkaar. Toch breekt er een snik door mijn starre zelfbeheersing heen. Het is onmogelijk om niet te snikken. De kleine Hudson huilde omdat hij geen stof kon blijven.

Hudson schuift geschrokken achteruit. 'Grace, het is o--'

'Waag het niet om te zeggen dat het oké is,' fluister ik. De tranen rollen onbedwingbaar over mijn gezicht. 'Het is echt niet oké om een kind te folteren. Het is niet oké om jou tot waanzin te drijven. Het is niet oké om jou te laten verlangen naar de dood...' Mijn stem hapert. 'Het is niet oké. Het zal nooit oké zijn. Het zal nooit...'

Ik stop met praten, want er razen honderdduizenden gedachten

door mijn hoofd, die er allemaal op zijn gericht om Cyrus te vernietigen, om hem compleet van de aardbodem weg te vagen. Alleen is de dood veel te goed voor hem. Alles is te goed voor hem, behalve misschien duizend jaar lang in volledige duisternis gevangenzitten.

Hij heeft dit zijn zoon aangedaan, omdat hij een wapen van hem wilde maken. Nee, niet alleen zijn zoon. Ook zijn dochter, en haar zelfs veel langer. Ik begrijp nu voor het eerst waarom Delilah Jaxon naar de Bloedvanger stuurde.

‘Niet huilen, alsjeblijft.’ Hudson staart me paniekerig aan. ‘Ik vertel je dit niet om je te kwetsen –’

‘Kwetsen? Je kwetst me helemaal niet, Hudson,’ zeg ik. ‘Je geeft me juist de kracht om die schoft te laten boeten.’

Hudson kijkt me verward aan, alsof hij me niet kan volgen. Alsof hij zichzelf zo heeft losgekoppeld van wat hem is overkomen dat hij niet begrijpt waarom iemand die van hem houdt in zijn plaats woest wordt. Maar misschien is er ook nog nooit zo iemand geweest.

‘Ik wil niet dat je huilt om iets wat heel lang geleden is gebeurd –’

‘Dertien jaar,’ zeg ik, en ik veeg de tranen op mijn wangen af aan mijn onderarm.

‘Wat?’

‘Dertien jaar geleden hield het toch op? Je bent af en aan begraven geweest van je vijfde tot dertien jaar geleden. Dat is tijdens mijn *freaking* leven, dus kom nou niet aanzetten met die bullshit dat het heel lang geleden was.’

Hij kijkt even verbijsterd. Dan lacht hij, voor het eerst sinds de komst van het skelettenleger, en de loden last die op mijn schouders rust wordt iets minder zwaar, zoveel dat ik mijn tranen eindelijk in bedwang krijg. ‘Dat is echt iets voor mijn Grace, huilen terwijl ze me een schop onder mijn kont verkoopt.’

‘Als je dat maar weet.’ Ik rol met mijn ogen en focus me op wat hij me nog niet heeft verteld. ‘Je bent dus overgestapt van jezelf verpulveren naar andere dingen verpulveren?’

‘Inderdaad. Ik ontdekte dat het bij andere dingen die ik verpulverde anders verliep dan bij mezelf. Die bleven namelijk weg.’

‘De tombe, bijvoorbeeld? Zeg me alsjeblieft dat je die verdomde tombe hebt vergruisd, zodat je er niet langer in vastzat.’

‘Dat heb ik heus wel geprobeerd.’ Ditmaal bereikt zijn lachje bijna zijn ogen. ‘Maar dat fokking kreng wilde maar niet kapot. Al het andere kon ik wél vernietigen, maar de tombe niet. Ik weet nog steeds niet waarom niet.’

‘Omdat je vader een fucking monster is en er waarschijnlijk een spreuk over heeft laten uitspreken zodra hij besepte waartoe je in staat was,’ zeg ik. ‘Kloothommel.’

‘Waar was jij tweehonderd jaar geleden?’ vraagt hij speels.

‘Neem maar gerust van me aan dat ik me dat ook heb afgevraagd,’ antwoord ik, maar voor mij is het geen grap. Hoe kan Delilah haar man dit in godsnaam haar zoon hebben laten aandoen? Hoe kan ié-mand in het Hof hem een kind zoiets walgelijks hebben laten aandoen? Ik kan er met mijn verstand niet bij.

Hij lacht, maar als ik niet meelach kijkt hij weer ernstig. ‘Ik ben echt oké. Dat weet je toch, hè?’

‘Eh, ten eerste ben jij beter dan oké,’ zeg ik. ‘Ten tweede ben je er veel beter uit gekomen dan wie dan ook had mogen verwachten. En ten derde zijn die twee dingen voor mij geen reden om je vader niet te willen kapotmaken.’

Hij trekt een wenkbrauw op. ‘Dat wil je sowieso al een hele tijd.’

‘Klopt, maar dat is niets vergeleken met hoe ik nu over die rotzak denk.’ Alleen al bij het idee dat ik naar hem terug moet om hem de godenstein te overhandigen zodat hij zijn smerige, immorele plan kan uitvoeren krijg ik een rood waas voor mijn ogen.

‘Vraag jij je weleens af hoe je leven er had uitgezien als je niet in deze ellende was beland?’ vraagt Hudson opeens.

‘Hoe bedoel je?’

‘Als je ouders niet waren vermoord. Als je eindexamen had gedaan in San Diego. Als je in augustus naar de universiteit zou gaan in plaats van uit te dokteren hoe jij je volk kunt bevrijden en je waterspuwetroon kunt opeisen. Je weet wel, alle normale dingen die je achterliet toen je naar de Katmere Academy kwam.’

‘Nee, eigenlijk niet,’ antwoord ik. Ik sta op om naar de badkamer te lopen en wat water op mijn betraande gezicht te spatten.

‘Serieus?’ vraagt hij. Hij leunt nu tegen het kozijn van de badkamerdeur. ‘Vraag je je dat echt nooit af?’

‘Ik sta mezelf niet toe om erover na te denken.’ Ik pak de linnen lap die dienstdoet als handdoek en droog mijn gezicht af.

‘Omdat het pijn doet?’ vraagt hij, terwijl hij me nauwlettend gadeslaat.

Het liefst zou ik tegen hem zeggen dat hij erover moet ophouden, dat ik het er duidelijk niet over wil hebben. Maar na alles wat hij net door mijn toedoen heeft moeten doorstaan, lijkt het me wel zo eerlijk dat ik ook een paar van zijn vragen beantwoord.

‘Omdat ik kwaad ben en heel hard mijn best doe om dat niet te zijn.’

‘Op mij?’ vraagt hij.

‘Waarom zou ik kwaad zijn op jou?’ Ik kan niet voorkomen dat ik beduusd klink.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Als Lia mij niet had teruggehaald...’

Wat? Denkt hij nu echt dat ik de wereld mooier zou vinden zonder Hudson Vega erin? Opeens bedenk ik iets. ‘Ben jij ooit echt dood geweest?’

Hoewel de vraag hem overvalt kan ik het antwoord al in zijn ogen lezen.

‘Nee, hè?’ ga ik verder. ‘Je hebt jezelf gewoon verpulverd.’

‘Als ik dat niet had gedaan had ik Jaxon vermoord, en dat wilde ik dus echt niet. Hij is mijn kleine broertje. Mijn fijnste jeugdherinneringen zijn aan hem, als hij op die ene dag per maand dat ik werd gewekt met me mocht spelen. Nou ja, tot hij zelf de Afdalingsleeftijd bereikte.’

Ik laat dat beeld even op me inwerken. ‘Waar was je in die tijd dan? Wat deed je toen?’

‘Eerlijk gezegd was het hetzelfde als in de tombe. Vredig. Geen pijn. Geen zorgen. Een tijdje helemaal niets.’

‘Een tijdje?’ zeg ik verontwaardigd. ‘Je was een heel j   r dood.’

‘Zo voelde het niet. In andere dimensies verstrijkt de tijd op een andere manier.’ Als ik hem niet-begrijpend aankijk werpt hij een blik

naar buiten. ‘Net als hier. Je zei dat het tijdens je eerste bezoek hier voelde alsof je er een half uur was geweest, maar terug op Katmere waren er pas vijf minuten om. We zitten hier nu drie dagen, maar voor het Vampierhof is er waarschijnlijk veel minder tijd voorbijgegaan. Het is dus onmogelijk te zeggen hoeveel tijd er voor mij verstreek. Ik weet alleen dat het voor mijn gevoel niet lang was.’

Hij klinkt heel relaxed, maar diep in zijn ogen zie ik iets wat er volgens mij op duidt dat dit niet het hele verhaal is.

Plotseling schiet me iets afgrijselijks te binnen, zo afgrijselijk zelfs dat ik het niet meteen kan bevatten. Maar nu de gedachte er is moet ik het weten. Moet ik het vragen.

‘Hudson.’ Hij kijkt me vragend aan en ik probeer te slikken, maar van de ene ademhaling op de andere is mijn mond zo droog geworden als de Sahara. ‘De vier maanden dat wij samen bevroren waren... waren dat echt vier maanden? Of was het langer?’

Het duurt ondraaglijk lang voordat hij antwoord geeft. Hij staart me zwijgend aan en opeens ontwaar ik duizenden dagen en duizenden gebeurtenissen in zijn ogen. O, mijn god.

‘Hudson –’

‘Het geeft niet,’ zegt hij. Hij draait zich om en loopt weg, en neemt een gigantisch stuk van mijn hart mee.

3

Je kunt mijn bloed wel drinken

‘Ik ben echt oké,’ zegt hij als ik achter hem aan loop, maar ik weet dat het helemaal niet oké is.

‘Niet waar,’ antwoord ik daarom, en ik draai hem om zodat ik zijn gezicht kan zien. ‘Je bent doodop en je hebt honger.’ Ik laat mijn hoofd een stukje opzij zakken, zodat hij gemakkelijk bij mijn ader kan. ‘Je moet je voeden.’

Hij reageert onmiddellijk met een grom, zacht en diep achter in zijn keel.

Ik zet me schrap voor de beet van zijn hoektanden in mijn huid en wacht. En wacht. En wacht.

‘Wat is er?’ vraag ik ten slotte. ‘Waarom drink je mijn bloed niet?’

‘Dat kan ik niet,’ zegt hij, zijn stem zacht en ruw, alsof de woorden uit zijn lijf moeten worden geperst. Meteen daarna staat hij aan de andere kant van de kamer, zo ver mogelijk bij me vandaan, met zijn handen in zijn zakken gestoken.

‘Wat kun je niet?’ wil ik weten. ‘Je voeden met je levensgezel?’

Ik snap heus wel dat hij probeert zijn emoties in te dammen, dat hij denkt dat dat nodig is om te overleven wat vanavond misschien weer van hem wordt gevraagd. Maar ik weet ook dat hij al zijn energie nodig zal hebben voor het ophanden zijnde gevecht. En ik ben niet van plan zijn veiligheid in de waagschaal te stellen omdat hij te koppig is om te eten.

‘Je móét eten, Hudson,’ push ik.

‘Dat bepaal ik zelf wel,’ snauwt hij. ‘Ik heb niets nodig. En al helemaal niet van jou.’

Zijn woorden hebben hetzelfde effect op me als een aangestoken lucifer op benzine.

Ik ontsteek in vlamvende woede en spring door de kamer op hem af. ‘Wat wou je daar precies mee zeggen?’ vraag ik nijdig. ‘Hoezo heb je mij niet nodig?’

‘Je weet heus wel wat ik bedoel, Grace.’ Hij strijkt vermoeid met een hand door zijn haar, alsof mijn driftbui iets te veel van zijn krachten vergt. Daar word ik nóg razender om. Deels omdat dit niets is voor Hudson. Niet mijn Hudson, die mijn partner is, mijn levensgezel, en dat al langer is dan ik wilde toegeven. En ook deels omdat ik dwars door hem heen kijk.

Hij heeft het moeilijk en hij wil dat ik hem met rust laat. En omdat ik dat niet doe, haalt hij nu naar me uit. Om zichzelf te beschermen en op een misplaatste, belachelijke manier om mij te beschermen.

Maar met zijn weigering om te eten, zijn weigering om mij toe te laten, beschermt hij ons geen van beiden. Hij drijft ons juist uit elkaar en dat wil ik niet. We hebben te lang en te hard geknokt om bij elkaar te kunnen zijn. Ik sta echt niet toe dat hij ons nu kapotmaakt omdat hij te mannelijk is om me te vertellen wat hem dwarszit.

Fuck.

‘Dus je hebt me niet nodig?’ vraag ik nog een keer. Ditmaal ga ik niet vlak voor hem staan, maar loop ik juist een stukje achteruit, zodat hij me kan zien. Zodat hij me helemaal kan zien. En dan trek ik mijn shirt uit over mijn hoofd.

‘Wat doe je?’ vraagt hij hees.

‘Wat denk je zelf?’ Ik vlij mijn hand op mijn sleutelbeen en streel loom met een vinger over de plek van mijn hartslag. ‘Ik maak het me gemakkelijk.’

‘Je maakt...’ Hij stopt met praten en beweegt zijn kaak wild heen en weer. Zijn ogen – zijn prachtige, onpeilbare ogen – staren echter gebiologeerd naar mijn hals. Precies zoals de bedoeling is.

‘Hou daarmee op, Grace.’